

suet περί τῆς μηδαμινότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, τοῦ ἀτροφικοῦ τῶν ἀλαζονικῶν σχεδίων μας, τοῦ εὐθραύστου τῶν ἀντικειμένων, εἰς ἃ ἐπικολλάται ἡ ματαιότης τῶν υἰῶν τῶν ἀνθρώπων. «Ὁ Θεὸς εἶνε μόνος μέγας».

Εἰς τὴν θέαν τῶν τύμβων, οἵτινες ἀναμνησκουσι τὴν ἰσότητα καὶ τῶν περιφημοτέρων καὶ τῶν ἰσχυροτέρων πρὸ τοῦ αἰωνίου νόμου τοῦ θανάτου, οἱ παλαιοὶ ἤρέσκοντο νὰ ἐκκαλῶσι τὴν ἰδέαν δυνάμει ἀνωτέρας τοῦ δημιουργήματος, ὅπερ ἦτο καὶ τοῦτο τρόπος μεγεθύνσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ σκεπτικισταὶ τῆς σήμερον οἱ κρίνοντες ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως, οἱ εἰρωνες, οἱ μηδενισταὶ θὰ ἐξαγάγωσιν ἐκ τοῦ βίου τοῦ Βίスマρκ ἄλλην φιλοσοφίαν, τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἀπογορητεύσεως, τῆς ἀδιαφορίας. Καὶ θὰ ἐπικαλῶνται ὑπὲρ τῆς θέσεώς των τὸν Βίσμαρκ, ὅστις, ἀφοῦ ἐγένεν ὁ ἀνθρώπος τῆς εἰμαρμένης, ἀφοῦ κατέσχεν ὅσπην σχεδὸν θέσιν ὁ Ναπολέων, ἀφοῦ κατέβαλε τὸν πατῶν ἐχθρὸν καὶ ἔχρισε τὸν κύριόν του ἐν Βερσαλλίαις αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας ἀπάσης, ἐτελεύτησε τὸν βίον ἐν δυσμενείᾳ, ἀπαξιούμενος, ἐγκαταλελειμμένος, χωρὶς, ὡς εἶπεν ὁ ἴδιος, νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν μίαν μόνην ἐν τῷ βίῳ του ὧραν.

(Ἰανουάριος 1899)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗΣ

Θ Α Λ Α Σ Σ Ι Ν Ο

ΤΩΡΑ ποῦ λάμπει μάγο τὸ φεγγάρι
Κ' ἡ θάλασσα ξαπλώνεται πανώρῃα
Μέσ' στή γοργή μου βάρκα, χῶρια
Ἀπὸ τὸν κόσμον ταιριαστὸ ζευγάρι
Νὰ τρέχαμε στὸ ρέμα τὸ ἀργυρό.

Κι' ἐνῶ θὰ λάμπω ἀκούρατος στὴ πρύμη
Τῆς θάλασσας νεράϊδα τὸ ὠραῖο μάτι
Ὀλόγυρα θὰ σύρης καὶ χορτάτη
Ἀπ' ὄνειρα καὶ μέθη σὰν ἀγρήμι
Θὰ μὲ κυττάζεις ποῦ θὰ σὲ θεωρῶ

ἜΩ τότε τὰ κουπιά μου παραιτῶντας
Ἄγνωστους κόσμους θάρρω νὰ σοῦ δείξω
Καὶ μὲ τὸ ἀχόρταγο φιλὶ θὰ πνίξω
Τοὺς μουστικούς μας πόθους καὶ ξυπνῶντας
Θὰ δοῦμε τᾶστρα σὲ τρελλὸ χορὸ.

(1899)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

